

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **D. Q. V.**, zast. Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1 – Nové Město, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4 - Nusle, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2019, čj. MV-144994-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2021, čj. 57 A 178/2019-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je vietnamským občanem. V ČR měl povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty s platností od 15. 6. 2017 do 30. 11. 2018. Dne 15. 1. 2019 požádal o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (první žádost). Ministerstvo vnitra řízení o této žádosti zastavilo rozhodnutím ze dne 11. 2. 2019 [§ 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců]. Žalobce se neúspěšně odvolal. Proti rozhodnutí o odvolání ze dne 29. 3. 2019 podal žalobu, které Krajský soud v Plzni přiznal odkladný účinek (usnesení ze dne 6. 5. 2019, čj. 57 A 50/2019-33).

[2] V návaznosti na to žalobce podal 17. 6. 2019 žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců (druhá žádost), jelikož se domníval, že na území ČR má v důsledku odkladného účinku žaloby povolen pobyt. Řízení o této žádosti

ministerstvo zastavilo dle § 169r odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť žalobce nebyl oprávněn podat žádost na území ČR. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 20. 11. 2019. Žalobu proti tomuto rozhodnutí krajský soud rozsudkem zamítl.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tvrdí, že podáním opožděné žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty (první žádost) mu nemohla vzniknout fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel mohl v ČR pobývat až na základě usnesení krajského soudu ze dne 6. 5. 2019 a na něj navazujícího vízového štítku ze dne 3. 6. 2019 platného od 9. 6. 2019 do 5. 12. 2019. Nesouhlasí s tím, že tehdy disponoval jen vízovým štítkem, které nebylo dlouhodobým vízem. Stěžovatel tvrdí, že 17. 6. 2019 mohl podat žádost o vydání zaměstnanecké karty na ministerstvu [§ 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců], jelikož měl v cestovním dokladu vlepen vízový štítek, který je vízem k pobytu nad 90 dnů. Řízení o správním vyhoštění úzce souvisí s nyní posuzovanou věcí a krajský soud se k jeho námitce měl vyjádřit.

[4] Žalovaná navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Stěžovatel v replice mj. uvedl, že žalovaný ve vyjádření nepřinesl žádnou relevantní argumentaci.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Stěžejní otázkou tohoto sporu je, zda stěžovatel podal druhou žádost, tj. žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, na území ČR, ač k podání žádosti na území nebyl oprávněn [§ 169r odst. 1 písm. c) téhož zákona]. Podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění od 15. 8. 2017 se totiž žádost o vydání zaměstnanecké karty podává *na zastupitelském úřadu*. V průběhu pobytu *na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu* může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.

[7] NSS sdílí názor krajského soudu, že stěžovateli svědčila fikce oprávněného pobytu ode dne podání první žádosti, tj. 15. 1. 2019. Jakkoli stěžovatel podal tuto žádost po uplynutí lhůty k jejímu podání dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle § 47 odst. 4 téhož zákona pobýval na území oprávněně, jelikož s touto první žádostí spojil také žádost o prominutí zmeškání lhůty dle § 47 odst. 3 cit. zákona. Stěžovatel má jistě pravdu, že ministerstvo v rozhodnutí ze dne 11. 2. 2019 ani žalovaná v rozhodnutí ze dne 29. 3. 2019 ve věci první žádosti neshledaly, že by stěžovatel při podání první žádosti uvedl důvody, které by mu - nezávisle na jeho vůli – zabránily podat žádost včas. Tato rozhodnutí však nic nemění na tom, že v momentě podání první žádosti spojené s žádostí o prominutí lhůty dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tj. dne 15. 1. 2019, stěžovateli svědčila fikce oprávněného pobytu. Tato fikce „skončila“ až právní mocí rozhodnutí o této žádosti, tj. 29. 3. 2019.

[8] Tuto prvotní fikci oprávněného pobytu krajský soud „vzkřísil“ v řízení vedeném pod sp. zn. 57 A 50/2019. Usnesením ze dne 6. 5. 2019 přiznal odkladný účinek stěžovatelově žalobě proti rozhodnutí ze dne 29. 3. 2019. Právě v důsledku tohoto usnesení stěžovatel dostal vízový štítek ze dne 3. 6. 2019, který jej opravňoval pobývat na území od

pokračování

9. 6. 2019 do 5. 12. 2019. Stěžovatel tak opět získal dobrodiní fikce oprávněného pobytu ve smyslu § 47 odst. 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, tj. fikci, která mu náležela ode dne podání první žádosti (15. 1. 2019). V tomto případě tedy usnesení o přiznání odkladného účinku žaloby nezaložilo žádnou novou či samostatnou fikci oprávněného pobytu.

[9] Stěžovatel se tedy mylí, pokud tvrdí, že mu dne 17. 6. 2019 v momentě podání jeho druhé žádosti, tj. nyní sporné žádosti o vydání zaměstnanecké karty, nesvědčila fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Na tom nic nemění polemika s tím, že se krajský soud nezabýval jeho poukazem na řízení o správním vyhoštění, resp. odkazem na uložení povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. S řízením o druhé stěžovatelově žalobě přímo nesouvisí ani to, že pracovník ministerstva vnitra měl při podání první žádosti „na stěžovatele“ přivolat hlídku cizinecké policie. Pro úplnost NSS dodává, že i pokud by poslední stěžovatelovo tvrzení bylo pravdivé, pracovník ministerstva hlídku rozhodně nepřivolał v rámci řízení o stěžovatelově žádosti, ale na základě mimoprocesního postupu. Rozsudek krajského soudu tedy v tomto směru není nepřezkoumatelný.

[10] Účelem fikce povoleného pobytu je ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho první žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o žádosti setrvat na území ČR. Fikci oprávněného pobytu ovšem *nelze* řádně zohlednit v dalších řízeních. Fikce působí jen tak, jak fikce má působit. Vytváří podmínky, aby cizinec mohl na území legálně setrvat do rozhodnutí o žádosti. Fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců tedy není skutečným povolením k pobytu (rozsudek ze dne 29. 4. 2021, čj. 10 Azs 414/2020-41, bod 13). „*Takový pobyt na území však – ač oprávněný – není kvalitativně zcela totožný s povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jeho smyslem je pouze vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly a nikoli umožnění procesního ‚zacyklení‘ pobytových žádostí a prakticky neukončitelného pobytového oprávnění*“ (rozsudek ze dne 29. 3. 2017, čj. 8 Azs 11/2017-32, bod 20, shodně 10 Azs 414/2020, bod 13). NSS v celé řadě případů vyloučil podávání dalších žádostí o pobytové oprávnění v době, kdy cizinci již svědčí tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 24. 4. 2019, čj. 6 Azs 36/2019-19, body 16 a 19 a tam cit. judikaturu).

[11] Sporný vízový štítek ze dne 3. 6. 2019 – vydaný v důsledku usnesení o přiznání odkladného účinku žaloby – tedy není plnohodnotným povolením k pobytu, které by bylo možné považovat za vízum k pobytu nad 90 dnů nebo za povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Vízový štítek jen osvědčuje fikci oprávněného pobytu dle § 47 odst. 4 téhož zákona. Na základě vízového štítku stěžovatel mohl fakticky setrvat na území do ukončení soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti, neboť žalobě soud přiznal odkladný účinek. Rozhodně jej nelze považovat za vízum k pobytu nad 90 dnů, jakkoli má formu takového víza. Krajský soud k tomu trefně odkázal na § 47 odst. 11 zákona o pobytu cizinců, dle něhož oprávnění cizince k pobytu dle § 47 odst. 4 *ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádosti*. NSS se shoduje s krajským soudem, že v této situaci nemůže pouhá forma víza k pobytu nad 90 dnů založit skutečné vízum ve smyslu § 42g

odst. 5 věty druhé cit. zákona. K vydání víza nad 90 dnů je třeba žádosti, o které se vede správní řízení (§ 30 a násl. zákona o pobytu cizinců). Naproti tomu vízový štítek se vydává bez dalšího poté, co cizinec splní podmínky dle § 47 odst. 11 téhož zákona. Vízový štítek tudíž není vízem k pobytu nad 90 dnů.

[12] NSS souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel dne 17. 6. 2019 nemohl podat žádost o vydání zaměstnanecké karty na ministerstvu, jelikož tehdy nebyl v ČR oprávněn pobývat na základě víza k pobytu nad 90 dnů nebo z titulu povolení k dlouhodobému pobytu. V té době mu svědčila pouze fikce pobytu na základě § 47 odst. 1, ve spojení s odst. 3 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 7. 2019. Žádost o zaměstnaneckou kartu musel podat na zastupitelském úřadu (viz cit. obecné pravidlo § 42g odst. 5 věta první zákona o pobytu cizinců).

[13] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[15] Jelikož NSS rozhodl bezodkladně ve věci samé, nerozhodoval o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu